

maatte den findes i § 25. Denne Paragraf indeholder en Forpligtelse for Regjeringen til at forelægge Loven, og naar Regjeringen har Forpligtelser, han den ogsaa Berettigelsen. Men der tales ikke i Paragrafen om nogen Berettigelse for det enkelte Thing eller det enkelte Things Medlemmer til at forelægge provisoriske Love. Det har sig med § 25 paa samme Maade som med den anden Paragraf i Grundloven, der taler om en Pligt til at fremlægge en Lov, nemlig § 48. Denne kan ikke finde Anvendelse paa de ved privat Initiativ indbragte Forslag. Man kunde jo tænke sig, at man kom under Veir med, at Regjeringen omgikkes med den Tanke ikke at ville forelægge en Finantslov, og at saa et Medlem i et af Thingene i Henhold til § 44 indbragte et Finantslovsforslag. Det vilde ganske vist være temmelig besynderligt, og det er ikke rimeligt, at det Hele vilde give noget praktisk Resultat, men jeg tror ikke, at man kunde benægte Retten for et Medlem til ved privat Initiativ at indbringe en Finantslov og faae den underkastet Behandling efter Grundlovens § 44. Sæt nu, at dette Medlem var en af Regjeringens Venner, og at det til sit Lovforslag spiede en Anmærkning, der sagde: Ved denne Forelæggelse er tillige Grundlovens § 48 stet Fyldest, og Finantsloven fremlagt. Vilde man da — selv om Lovforslaget forkastedes — betragte dette som en Forelæggelse af Forslag til Finantsloven? Nei, det kunde man ikke gjøre. Hvis man vilde gjøre det, saa maatte man ogsaa konsekvent sige, at saa var Grundlovens § 48 stet Fyldest; saa vilde den Regjering, som havde paadraget sig Ansvar ved ikke at fremlægge Finantsloven i Tide, derved, at det private Initiativ var benyttet, være fritaget for sit Ansvar. Alkurat paa samme Maade forholder det sig med Grundlovens § 25. Forelæggelsen efter samme kan kun ske ved Regjeringen. Hvis en Regjering ikke havde i Sinde at forelægge en provisorisk Lov for Rigsdagen, og et af Rigsdagens Medlemmer paa den Maade, som stet er i det andet Thing, forelagde den, og man saa vilde sige, at Grundlovens § 25 derved var stet Fyldest, saa maatte man tillige indrømme, at Regjeringen var fritaget for sit Ansvar; men en saadan Indrømmelse vilde man naturligtvis aldrig gjøre. Sagen er simpelthen den, at efter Grundlovens § 44 kan man ikke komme videre, end til at hvert Thing kan tage Beslutninger med den Virkning, at naar disse Beslutninger blive vedtagne ogsaa i det andet Thing og stadfæstede af Kongen, ere de retskiftende, men hvis det ikke sker, saa er det Passerede uden Betydning, og at det efter Grundlovens §

25 er Regjeringen, som alene har at sørge for under sit Ansvar, at den sker Fyldest. Man kunde saa maasse bemærke: Ja, men man vilde da komme til den besynderlige Anomali, at efter den almindelige antagne Mening har Forelæggelsen af den provisoriske Lov fra Regjeringens Side den Betydning, at hvis det enkelte Thing forkaster Lovforslaget, er dermed tillige den provisoriske Lov bortfaldet, medens naar et af Thingene indbringer et Lovforslag, ligelydende med den provisoriske Lov, vil, efter hvad jeg har udvillet, Forkastelsen af denne Lov ikke medføre nogen Forandring med Hensyn til den provisoriske Lov. Men denne Anomali er i Virkeligheden kun tilsyneladende. Forskjellen er Noget, der ligefrem følger af den provisoriske Lovs Natur og Væsen. Den provisoriske Lov er udgivet af Regjeringen under dens Ansvar, og ligesom Regjeringen bærer Ansvaret for dens Tilblivelse, har den ogsaa Ansvaret for, at den bliver forelagt den kommende Rigsdag til Beslutning. Men det er overladt til Regjeringen at vælge Tidspunktet, kun med den Begrænsning, at det skal ske, inden den næste ordentlige Rigsdag sluttes, eller, som det hedder, „paa en følgende Rigsdag“. Denne Forskjel er en ligefrem Følge af Regjeringens Stilling med Hensyn til provisoriske Love. Naar Regjeringen forelægger en provisorisk Lov, saa foreslaar den tillige for Rigsdagen — ikke, at den provisoriske Lov skal ophæves, men at den skal vedblive at gjælde enten uforandret eller med Forandring; Regjeringen stiller en Forespørgsel til Rigsdagen, om den ønsker, at den provisoriske Lov skal vedblive at eksistere. Det er dette, der medfører, at en Forkastelse af Regjeringens Forslag fra et af Thingenes Side gjør, at den provisoriske Lov bortfalder. Saa længe Regjeringen herimod ikke har stillet Forslag til, at den provisoriske Lov skal vedblive at bestaa, eller ikke har stillet en saadan Forespørgsel, kan Rigsdagen ikke anvende andre Bestemmelser end Grundlovens § 44 om Forelæggelsen af et eller andet Lovforslag til Beslutning, som er ligelydende med den provisoriske Lov, eller et Forslag om, at den provisoriske Lov skal ophæves eller deslige. Men Forslagets Skæbne maa være undergivet Bestemmelserne i § 44, hvorefter det enkelte Thing kun kan afgjøre Sagen for sit Bedkommende og ikke gjøre nogen Forandring i den bestaaende Ret. — Naar man nu vilde spørge, hvorvidt de Resultater, jeg her er kommen til, ere stemmende med den bestaaende Praxis, vil jeg dertil svare ubetinget Nei. Der har indtil de allernyeste Tider i Praxis ikke været den allermindste Tvivl om, at det